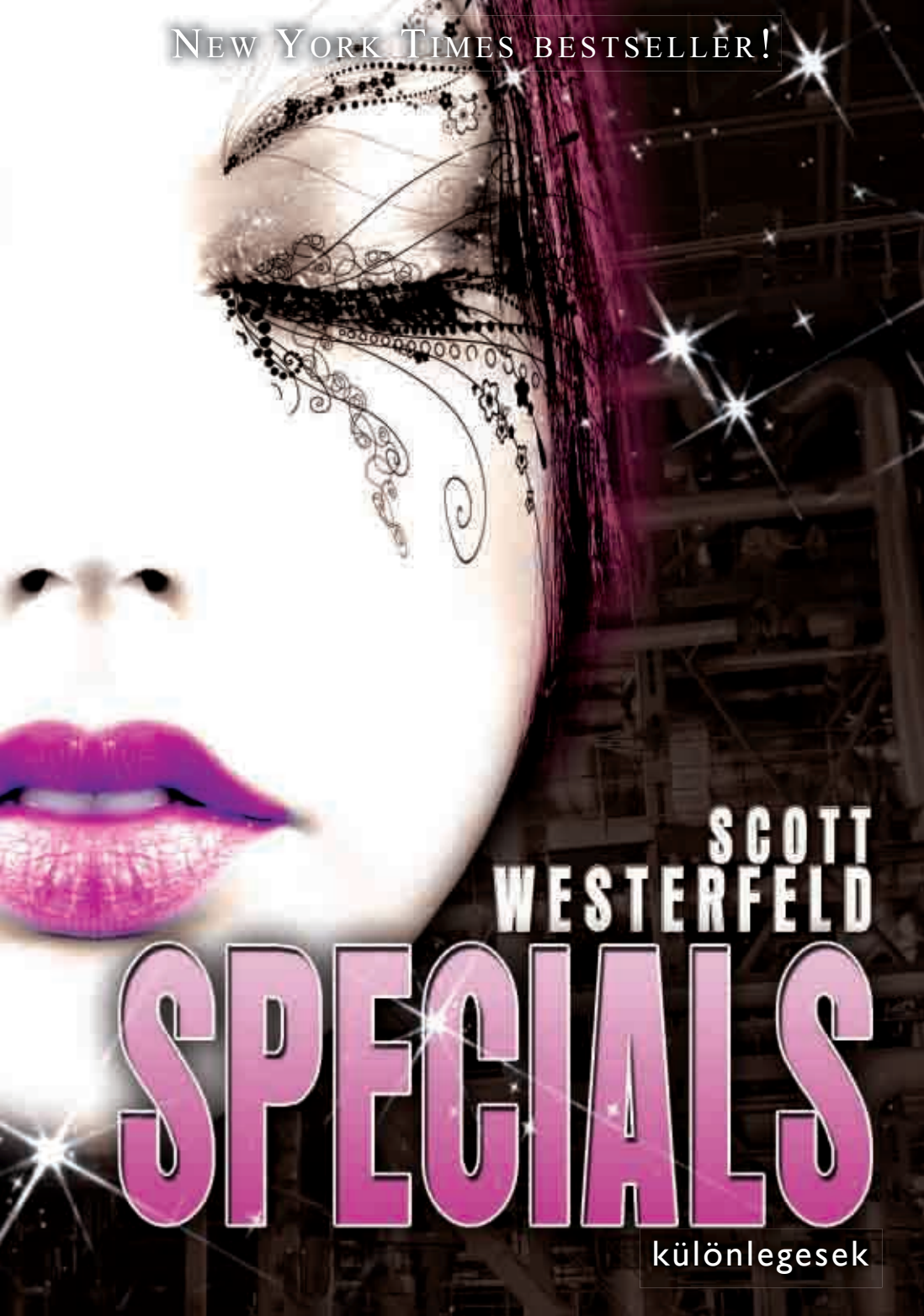

NEW YORK TIMES BESTSELLER!

SCOTT
WESTERFELD

SPECIALS

különlegesek

Scott Westerfeld

KÜLÖNLEGESEK

Scott Westerfeld

KÜLÖNLEGESEK

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2011

Írta: Scott Westerfeld
A mű eredeti címe: Specials
Fordította: Bosnyák Viktória
A szöveget gondozta: Görgey Etelka
A borítót tervezte: Balogh József

Original English language edition
Copyright © 2006 by Scott Westerfeld
Published by arrangement with Simon Pulse,
an imprint of Simon & Schuster Children's Division

ISBN 978 963 245 332 3

Tizenkét éves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
www.konyvmolykepzo.hu
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Korom Pál
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Minden rajongónak, aki írt nekem erről a sorozatról.
Köszönöm, hogy elmondtátok nekem, mi volt jó, mi nem,
és mely részekről vágtátok a sarokba a könyvet.
(Ti tudjátok, kik vagytok.)*

1. rész
Különlegesnek lenni

*Azzal, hogy letéped szirmait,
Nem lesz tiéd a virág szépsége.*
Rabindranath Tagore – *Kóbor madarak*

Betolakodó a bulin

A hat légdeszka az eldobott, pörgő játékkártya villámgyors eleganciájával siklott a fák között. Utasaik behúzták a fejüket, és nevetve, behajlított térddel és kinyújtott karral szalomoztak a jégtől elnehezült ágak között. Nyomukban kristályeső csillogott, a fenyőtűkről aprócska jégcsapok hulltak, szikrázva a holdfényben.

Tally mindent jeges tisztasággal érzett: a csípős, jeges szellet csupasz kezén, a lábát a légdeszkához préselő gravitáció változását. Belélegezte az erdőt, a fenyő illata olyan vastagon ragadt torkára és nyelvére, mint a szirup.

A hideg levegő mintha minden zajt élesebbé tett volna: koleszes egyendzsekijének libegő szárnya úgy csapkodott, mint szél tépte zászló, tapadócipője minden fordulónál megnyikordult a légdeszka felületén. Fausto a kinti világ számára hallhatatlanul, egyenesen Tally bőrtennáján keresztül pumpálta a tánczenét. A tomboló ritmus mögött is hallotta újonnan feltuningolt izmainak minden rándulását.

Hunyorgott a hidegtől, a szeme könnyezett, de könnyei csak élesebbé tették látását. Jégcsapok suhantak el mellette csillogó csikokként, a holdfény pedig beüzüstözte a világot, amely így olyan volt, mint egy villódzva életre kelő régi, színtelen film.

Ezt jelentette pengének lenni: minden olyan éles, mintha a világ hasítaná fel a bőrét.

Shay lecsapott Tally mellett, ujjai egy pillanatra összeértek, és rávillantott egy ragyogó mosolyt. Tally megpróbálta

viszonozni, de ahogy Shay arcára nézett, megrándult a gyomra. Az öt penge ma éjjel inkognitóban volt, fekete íriszüket tompa kontaktlencse rejtette el, kegyetlen szép állukat intelligens műanyag álarc tette puhábbá. Csúfokká változtatták magukat, mert be akartak jutni egy bulira a Kleopátra parkban.

Tally agyának viszont túl hamar jött ez a beöltözős játék. Még csak pár hónapja volt különleges, és amikor Shayre nézett, azt várta volna, hogy legjobb barátnője új, csodás szépségét lássa, ne a ma esti csúf álcát.

Tally deszkájával oldalazva kikerült egy jégtől terhes ágat, és megtörte a kapcsolatot. A csillogó világra összpontosított, arra, hogy testét elfordítva átvezesse a deszkát a fák között. Az áradó friss levegő segített újra abban, hogy környezetére összpontosítson ahelyett a hiányérzet helyett, amelyet az okozott, hogy Zane nem volt velük.

– Egy csapat csúf van előttünk – hallatszott a zenén keresztül Shay hangja, amelyet az állába épített chip fogott fel, és közvetített a bőrtenna hálózaton át Tallynek, úgy, mintha a fülébe suttogta volna. – Biztos felkészültél erre, Tally-wa?

Tally nagy levegőt vett, beszívta az agyát kitisztító hideget. Idegei még mindig reszkettek, de most visszakozni igazán butaság lett volna.

– Ne aggódj, főnök! Ez penge lesz!

– Nagyon helyes! Elvégre buli van – mondta Shay. – Legyünk hát mi is boldog, kis csúfok!

Néhány penge elröhintette magát, és egymás műarcára pillantottak. Tally újra tudatára ébredt saját, milliméter vastag maszkjának: a műanyag dudoroknak és egyenetlenségeknek, amelyekről az arca pattanásosnak és hibásnak látszott, és amelyek eltakarták a villanó tetoválásainak gyönyörűen kavargó hálózatát. Borotvaéles fogait egyenetlen koronák takarták, és még tetovált kezét is befújták műbőrrel.

Egy pillantás a tükörbe megmutatta, hogyan is néz ki: pontosan, mint egy csúf. Esetlen, görbe orrú, babahájtól pufi képű, arckifejezése türelmetlen – türelmetlen, mert a következő szülinapját várja, a buta műtétet, és az utat a folyó túlsó partjára. Más szóval hétköznapi tizenöt éves.

Ez volt Tally első csínye, amióta különleges lett. Arra számított, hogy mostanra mindenre készen áll majd – az a sok műtét vadiúj izmokkal ruházta fel, reflexei pedig gyorsak lettek, akár a kígyóé. Aztán két hónapot töltött edzéssel a pengék táborában, a vadonban, minden élelmiszer-tartalék nélkül, úgy, hogy alig aludt.

Most azonban egyetlen pillantás a tükörbe elég volt, hogy megingassa önbizalmát.

Az sem tett jót, hogy a Rozogatelepen át jöttek, és el kellett repülniük az elsötétített, egyforma házak végtelen sora fölött. Gyermekkora helyszínének nyomasztó egyhangúságát nézve izzadni kezdett, amelyet tovább súlyosbított az újrahaznosítható iskolai egyenruha kellemetlen tapintása érzékeny, új bőréen. Úgy érezte, a zöldövezet megmetszett fái szinte szorongatják: mintha a város azon igyekezne, hogy újra átlagossá faragja. Szerette magában, hogy különleges, kívülálló, menő és jobb, mint mások, és alig várta, hogy visszatérjen a vadonba, és leránthassa magáról ezt a csúf maszkot.

Ökölbe szorította a kezét, és belehallgatott a bőrtenna hálózatba. Elárasztotta Fausto zenéje és a többiek zaja – halk légzésük, az arcukat súroló levegő hangja. Elképzelte alig hallható szívverésüket, mintha egyre növekvő izgatottságuk verne visszhangot csontjaikban.

– Oszoljatok szét! – mondta Shay, ahogy a buli fényei egyre közeledtek. – Ne tűnjünk annyira egy klikknek.

A pengék csapata szétszóródott – Tally Faustóval és Shayjel maradt, míg Tachs és Ho a Kleopátra park felső csücske felé

indult. Fausto lehalkította a zenét, így nem maradt más, csak a sustorgó szél és a buli távoli moraja.

Tally idegesen fújtatott egyet, amitől hirtelen elborította a tömeg szaga – a csúf izzadság és a kilocsolt alkohol bűze. A buliban nem használtak bőrtennát, a zene egyszerűen a levegőben bömbölt, és szétszórta a hanghullámokat, melyek ezerszeres erősítésben verődtek vissza a fák közül. A csúfok mindig is zajosak voltak.

Tally megtanulta a tréningek során, hogy akár le is hunyhatná a szemét, csupán a visszhangok segítségével is képes lenne vakon navigálni a fák között, mint a saját csipogását követő denevér. Ma este azonban szüksége volt kitűnő látására. Shaynek voltak kémei Csúffalván, akik jelentették, hogy külsősök fognak betörni a bulira – bajkeverő újfüstösök, akik nanókat fognak osztogatni.

Ezért voltak itt a pengék: ez Különleges Körülmény.

Ők hárman a lebegőgömbök villanófényeitől távolabb szálltak le, az erdő talaját borító, fagytól ropogó fenyőtű szőnyegre ugrottak le. Shay felküldte a deszkáikat a fa tetejéhez, hogy ott várjanak, majd úgy nézett Tallyre, mintha nevetne rajta.

– Ideges szagod van.

Tally vállat vont. Kellemetlenül érezte magát a csúfok iskolai egyenruhájában.

– Lehet, főnök.

Itt, ahol olyan közel volt a buli, az izzadásról eszébe jutott, hogyan is érezte magát régebben, amikor megérkezett egy ilyen banzájra. Tally még szépséges üresfejűként is utálta azt az idegességet, amely akkor tört rá, amikor körülzárta a tömeg, a testek melege, a pillantások súlya. Most álarca tapadós volt és furcsa, gát, mely elválasztotta a világtól. Egyáltalán

nem volt különleges. Arca egy pillanatra felforrósodott a műanyag alatt, mintha elöntötte volna a szégyenérzet.

Shay megszorította a kezét.

– Ne aggódj, Tally-wa!

– Csak csúfok – hallatszott Fausto suttogása a szélben. – És mi itt vagyunk közvetlenül melletted. – Kezét Tally vállán nyugtatta, és gyengéden tolta előre.

Tally bólintott, hallotta a többiek lassú, nyugodt légzését a bőrtennán keresztül. Pontosan úgy volt, ahogy Shay ígérte: a pengék össze voltak kötve, elválaszthatatlan klikk. Soha többé nem lesz egyedül, még akkor sem, ha legbelül úgy érzi, hiányzik valami. Még akkor sem, ha Zane hiányába félelmében beleszédült.

Leugrott az ágak között, és követte Shayt a villódzó fénybe.

Tally emlékképei most tökéletesek voltak, nem úgy, mint üresfejű korában, amikor minden egyfolytában zavarodott volt és ködös. Emlékezett arra, milyen nagy cucc a csúfoknak a Tavasz Buli. A tavasz közeledte azt jelentette, hogy hosszabbak a nappalok, amikor cseleket lehet bevetni, meg légdeszkázni, és jön a sok szabadtéri parti.

De ahogy Faustóval követték Shayt a tömegben, Tally semmit sem érzett abból az energiából, amire tavalyról emlékezett. A buli olyan szelídnek, unalmasnak és esetlegesnek látszott. A csúfok olyan félénken és feszélyezetten álldogáltak, hogy az a néhány, aki táncolt, úgy tűnt, mintha túlzásba vinné. Mindannyian olyan laposak és műviek voltak, mint statiszták a videófalon, akik arra várnak, hogy megérkezzenek az igazi emberek.

Ennek ellenére igaz volt, amit Shay előszeretettel mondogott: a csúfok nem annyira tudatlanok, mint az üresfejűek.

A tömeg könnyedén kettévált, mindenki félrehúzódott az útkéből. Bármennyire pattanásos és egyenetlen volt is az arcuk, a csúfok szeme elég éles volt, ideges pillantásuk tudásról tanúskodott. Elég okosak voltak ahhoz, hogy megérezzék, a három penge más, mint ők. Senki sem nézett Tallyre túl sokáig, vagy jött rá, hogy ő rejtőzik az intelligens műanyag álarc mögött, de a testek a legfinomabb érintésére is eltűntek az útból, és ahogy elment mellettük, a csúfok megborzongtak, mintha veszélyt éreznének a levegőben.

Könnyen lehetett olvasni a gondolataikban, melyek egymást váltva kiültek az arcukra is. Látta rajtuk a féltékenységet, a gyűlölködést, a rivalizálást, de a vonzódást is, ezek mind az arcukra voltak írva, és a mozgásukon is meglátszottak. Most, hogy különleges volt, minden olyan tisztán kirajzolódott számára, mintha a levegőből nézne le egy erdei ösvényre.

Aztán egyszer csak elmosolyodott, végre ellazult, készen állt a vadászatra. Könnyű lesz kiszúrni azokat, akiknek nem kellene itt lenniük.

Végignézett a tömegen, olyasvalakit keresve, aki nem illik oda: egy kicsit túlzottan magabiztos, túl izmos, vagy a vadonbeli élettől napbarnított. Tudta, hogy néznek ki a füstösök.

Tavaly ősszel, még csúf korában, Shay a vadonba szökött, hogy megússza az üresfejű műtétet. Tally követte, hogy hazahozza, de végül mindketten néhány hosszú hétig Füstösben éltek. Keserves volt olyan primitíven élni, mint az állatok, de emlékei most kapóra jöttek. A füstösökben volt valami arrogancia, azt hitték, jobbak, mint a városi emberek.

Tallynek csupán másodpercekbe telt kiszúrni Hót és Tachset a zsúfolt mező túlvégén. Olyan szembeötlőek voltak, mint egy csapat totyogó kacsza között surranó macska.

– Szerinted nem vagyunk túl feltűnőek, főnök? – suttogetta, hagyva, hogy a hálózat továbbítsa a hangját.

– Feltűnőek? Hogyan?

– Mind olyan tudatlannak látszanak. Mi viszont olyan... különlegesnek.

– Mert különlegesek is vagyunk – nézett hátra Shay vigyorogva Tallyre.

– De azt hittem, álcáznunk kell magunkat.

– Az még nem jelenti azt, hogy nem érezhetjük jól magunkat – vetette magát hirtelen a tömegbe Shay.

Fausto kinyújtotta a karját, és megérintette Tally vállát.

– Figyelj, és okosodj!

Fausto régebb óta volt különleges, mint Tally. A pengék a Különleges Körülmények vadonatúj részlege volt, de Tally műtétje tartott legtovább. A múltban sok, nagyon átlagos dolgot tett, így az orvosoknak több időbe telt, mire lefejtették a sok felgyülemlett büntudatot és szégyenérzetet. A véletlenszerűen felbukkanó érzelmektől az agya összezavarodhatott volna, ami nem volt jellemző a különlegesekre. Az erő az éles tisztánlátás eredménye, azé, hogy az ember pontosan tudja, micsoda, s ezt úgy lehet elérni, ha vágják magukat.

Tally tehát visszamaradt Faustóval, kinyitotta a szemét, és tanult.

Shay találmásra elkapott egy fiút, és elrántotta a lánytól, akivel beszélgetett. A fiú itala a földre loccsant, ő pedig tiltakozva el akart fordulni Shaytól, de aztán észrevette a lány pillantását.

Tally csak most látta, hogy Shay nem olyan csúf, mint a többiek: még a csúf álca mögött is látszott szemének ibolyaszín csíkozása. A storboszkóp villogó fényében úgy fénylett, mint egy ragadozóé. Amikor közelebb húzta magához a fiút, és hozzádörgölőzött, izmai úgy feszültek meg, mint a kihúzott íj.

A fiú többé nem vette le róla a szemét. A sörét úgy adta át egy tátott szájjal bámuló lánynak, hogy oda sem nézett, aztán Shay vállára tette a kezét, és teste követni kezdte mozdulatait.

Most már többen is őket figyelték.

– Nem emlékszem, hogy ez benne lett volna a tervben – jegyezte meg Tally halkán.

Fausto felnevetett.

– A különlegeseknek nincs szükségük tervekre. Vagy legalábbis túl aprólékos tervekre nem. – Szorosan Tally mögött állt, és átkarolta a derekát. Tally érezte a nyakában a lélegzetét, amitől bizseregni kezdett a teste.

Elhúzódott tőle. A pengék egyfolytában egymáshoz értek, ő azonban még nem szokta meg a különleges létnek ezt a részét. Most, hogy Zane még nem csatlakozott hozzájuk, még idegenebbnek érezte magát.

A bőrtenna hálózaton keresztül hallotta, hogy Shay a fiúval sutorog, és egyre mélyebben veszi a levegőt, bár Shay két perc alatt tudta lefutni az egy kilométert anélkül, hogy megizgadt volna. Éles, borostás sercegés hasított bele a Rendszerbe, ahogy Shay arca a fiúéhoz ért, Fausto pedig elégedetten kuncogott Tally döbbenetén.

– Lazíts, Tally-wa – mondta, és megmasszírozta a vállát. – Tudja, mit csinál.

Ez nyilvánvalóan így volt: Shay viselkedése ragadósnak bizonyult, egyre többen táncolni kezdtek. Mostanáig a bulin szinte tapintani lehetett a feszültséget, neki azonban sikerült ezt feloldania, mintha jeget olvasztott volna fel. A tömeg kezdett egyre gyorsabban mozgó, egymást átkaroló párokra osztani. Bárki volt is a felelős a zenéért, nyilván észrevette, mert a hangerő feljebb kúszott, a basszus lejjebb, és a fejük fölött a feketeségből vakító sugárzással pulzálni kezdtek a lebegőgömbök. A tömeg ütemes mozgásba fogott.

Tally érezte, hogy szívverése felgyorsul, és csodálta, milyen könnyedén befolyásolt mindenkit Shay. A buli megváltozott, felforrósodott, és ez egyedül Shaynek volt köszönhető.

Ez nem olyan volt, mint csúfkoruk gyerekes csínyei – átlopakodtak a folyón, vagy bungee dzsekit loptak –, ez *varázslatos* volt.

Különleges varázslat.

És ha csúf arcot viselt? Ahogy Shay gyakran elmondta edzésen, az üresfejűek nagyon tévednek: nem a külső a lényeg, hanem a tartás, az énkép. Az erő és a reflex ennek csupán egy része. Shay egész egyszerűen tudta, hogy különleges, így hát az is volt. Mindenki más csupán kellék volt, elmosódott díszlet, amíg Shay meg nem világította őket saját, belső reflektorával.

– Gyere! – húzta el Fausto Tallyt az egyre sűrűbbé váló tömegeből. Észrevétlenül érték el a buli szélét, mivel mindenki Shayt és a véletlenszerűen kiválasztott fiút bámulta. – Te arra menj! És ne lankadjon a figyelmed!

Tally bólintott, és hallotta, ahogy a többi penge suttogva néhány szót vált, ahogy szétesztlottak a tömegben. Egyszeriben minden értelmet nyert...

A buli eddig túl nyugis, túl döglött volt ahhoz, hogy fedezze a különlegeseket vagy az áldozatukat. Most azonban a kezek magasra emelkedtek, és ütemesen kalimpálni kezdtek. Műanyag poharak röptek a levegőben, minden csupa viharos mozgás lett. Ha a füstösök be akartak törni a bulira, erre a pillanatra vártak.

Most nem volt könnyű mozogni. Tally átvágott egy csapat fiatal lány – még szinte picurok – között. Ők együtt táncoltak, lehunytt szemmel. Az egyenetlen bőrrükre fújt csillámpor villogott a lebegőgömbök pulzáló fényében. Nem borzongtak meg, ahogy Tally átfurakodott közöttük; különleges auráját elnyomta a parti új energiája, Shay táncmágiája.

A csúf kis testek beleütköztek az övébe, amiről Tallynek eszébe jutott, hogy belül mennyire megváltozott. Új csontjai

repülőgép-kerámiából készültek, könnyűek voltak, mint a bambusz, és kemények, mint a gyémánt. Izmai öngyógyító rosttal befont kötegekből voltak. Mellette a csúfok puhának és súlytalannak tűntek, mint az életre kelt plüssjátékok: féktelenek talán, de nem fenyegetőek.

Amikor Fausto fokozta a hálózat hatótávolságát, pittyegő hang szólalt meg a fejében, és hangfoszlányok kúsztak be a fülébe: egy Tachs mellett táncoló lány sikongatása, a hangszórók morajló üteme onnan, ahol Ho állt, mindezeknél jobban elvonta a figyelmét Shay suttogása, ahogy a véletlenül kiválasztott srác fülébe mormolt. Olyan volt, mintha öt ember volna egy személyben, mintha a tudata szétszóródott volna az egész bulin, energiája összekeveredett volna a zajjal és a fényvel.

Nagy levegőt vett, és a tisztás széle felé indult, hogy kijusson a lebegőgömbök fénysugarán kívül a sötétbe. Onnan jobban tudott figyelni, és tisztábban tudott gondolkodni.

Amikor azonban elindult, rájött, hogy könnyebb táncolni, felvenni a tömeg mozgását, mint utat törni magának. Hagyta, hogy véletlenszerűen dobálja a sokaság, mint amikor a magasban a légáramlatok irányítják légdeszkáját, miközben ragadozó madárnak képzeletben magát.

Szemét lehunyta, és a többi érzékszerve segítségével szívta magába a partit. Talán éppen ilyen az, ha valaki különleges: együtt táncol a többiekkel, miközben érzi, hogy ő az egyetlen valódi személy az egész csődületben...

Ekkor hirtelen felállt a szőr a tarkóján, orrlyukai kitágultak. Szagot fogott, ami különbözött az emberi izzadság és a kilötytyent sör szagától, amitől az agya visszaugrott a csúf időkbe, a szökéshez, amikor először volt egyedül a vadonban.

Füstöt érzett – a tábortűz fullasztó bűzét.

Kinyitotta a szemét. A városi csúfok nem égettek fát, még fáklját sem; tilos volt. A parti fényforrása kizárólag a villogó lebegőgömböktől és a felkelőben levő holdtól származott.

A szagnak valahonnan odakintről kellett jönnie.

Tally egyre nagyobb körben mozgott, és a tömeget pásztázta, hátha megtalálja a forrását.

De senki sem tűnt ki a többiek közül. Csak egy csapat buta csúf rázta magát, csapkodott a karjával, és repkedtek a sörök. Nem volt köztük senki, aki elegáns, magabiztos, vagy erős lett volna...

Aztán észrevette a lányt.

Egy fiúval lassúzott, miközben feszülten sugdosott a fülébe. A fiú ujjai idegesen mozogtak a lány hátán, nem követték az ütemet – olyanok voltak, mint két picur, akik csak játékból randiznak. A lány a derekára kötötte a dzsekijét, mintha nem zavarná a hideg. A karján végig halvány négyzetek mintája húzódtott, ott, ahová korábban fényvédő tapaszokat ragasztottak.

Sok időt töltött a szabadban.

Tally közelebb ment, s most újra megütötte az orrát a füstszag. Új, tökéletes szeme látta a lány természetes szálból szőtt durva anyagú ingét, amelyet öltésekkel szegtek be, és szintén furcsa szagot árasztott... mosóporét. Ezt a ruhadarabot nem arra találták ki, hogy viselés után az újrhasználhatóba dobják; ezt *mosni* kellett, szappanhabbal, egy hideg patakban, kőhöz csapkodva. Tally látta a lány frizurájának tökéletlenségét is – kézzel vágták le, fémből készült ollóval.

– Főnök – suttofta.

Shay álmos hangon felelt.

– Ilyen hamar, Tally-wa? Olyan jól szórakozom.

– Azt hiszem, találtam egy füstöst.

– Tuti?

– Száz százalék. Mosott ruha szaga van.

– Már én is látom – hasított bele Fausto hangja a zenébe. – Barna ingben? Azzal a sráccal táncol?

– Aha. És le van barnulva.

Bosszús, zaklatott sóhaj hallatszott, ahogy Shay kibontakozott a csúf fiú öleléséből.

– Egyedül van?

Tally újra végignézett a tömegen. Nagy ívben kerülte meg a lányt, hátha újra megérzi a füstszagot.

– Nem látok mást.

– Senki más nem látszik furának – bukkant elő Fausto feje a közelben, ahogy a lány felé közeledett. A buli túlsó végéből Tachs és Ho siettek feléjük.

– Mit csinál? – kérdezte Shay.

– Táncol, és... – Tally elhallgatott, amikor észrevette, ahogy a lány a fiú zsebébe csúsztatja a kezét. – Épp most adott oda neki valamit.

Shay felszisszent. Néhány hete a füstösök még csak propagandaanyagokat hoztak Csúffalvára, mostanában azonban sokkal végzetesebb dolgot csempészték be: nanóval teletömött tablettákat.

A nanók felfalták azokat a defektusokat, amiktől a szépek üresfejűek voltak, amik heves érzelmeket és hatalmas étvágyat kölcsönöztek nekik. Ráadásul más gyógyszerekkel ellentétben, amelyek hatása egy idő után megszűnt, ez a változás végleges volt. A nanók éhes, mikroszkopikus gépezetek voltak, amelyek nőni és napról napra szaporodni is képesek voltak. Akinek pechje volt, az egész agyát felfalták. Elég volt egy pirula, hogy valaki végleg elveszítse az eszét.

Tally látott már ilyet.

– Vigyed! – mondta Shay.

Adrenalin áradt szét Tally ereiben, háttérbe szorítva a zenét és a tömeg mozgását. Ő vette észre elsőként a lányt, így hát az ő dolga, az ő privilégiuma volt elkapni.

Elfordította középső ujján a gyűrűt, s érezte, ahogy apró fullánkja előugrik. Egyetlen szűrás, a füstös lány megtántorodik, és elájul, mintha túl sokat ivott volna. A Különleges Körülmények főhadiszállásán fog magához térni, készen arra, hogy kés alá feküdjön.

A gondolattól, hogy a lány hamarosan üresfejű lesz, csinos, szép, boldog és tökéletesen tudatlan, a hideg futkározott Tally hátán.

De legalább jobb lesz neki, mint szegény Zane-nek.

Ujjaival védte a tűt, nehogy véletlen megszúrjon egy csúfot a tömegben. Néhány lépéssel közelebb ment, majd a másik kezét kinyújtva elhúzta a fiút.

– Lekérhetem? – kérdezte.

A fiú nagyot nézett, és elvigyorodott.

– Mi van? Ti egymással akartok táncolni?

– Semmi baj – mondta a füstös lány. – Talán neki is kell. Levette a dzsekit a derekáról, és felhúzta a vállára. Kezét bedugta az ujjába, aztán a zsebébe, majd Tally nejlonzacskó reccsését hallotta.

– Üsd ki magad! – mondta a fiú, és kettejükét bámulva tett egy lépést hátra. Arckifejezésétől Tally arcát újra elöntötte a forróság. A fiú olyan önelégülten vigyorgott rá, mintha Tally átlagos volna, és bárki méregethné. Mintha nem volna különleges.

Ez az idióta azt hitte, Tally csak az ő szórakoztatására van ott. Fel kellett világosítania.

Megváltoztatta a tervet.

Megnyomott egy gombot zuhanásgátló karkötőjén, melynek jelzése hangsebességgel végigfutott az arcát és a kezét

fedő intelligens műanyag, mire a molekulák szétkapcsolódtak, csúf álarca pedig felrobbanva porfelhővé vált, és feltárta az alatta rejtőző kegyetlen szépséget. Erős pislogással kilökte kontaktlencséjét, hogy megmutassa farkasszerű, fekete íriszt a téli hidegben. Érezte, ahogy fogain a koronák meglazulnak, majd a fiú lába elé köpte őket, és kendőzetlen agyarakkal viszonozta a mosolyt.

Az egész átváltozás kevesebb, mint egy másodperc alatt ment végbe, ami alig volt elég ahhoz, hogy a fiú arckifejezése megváltozzon.

Tally elmosolyodott.

– Tűnés innen, te kis csúf! Te meg – fordult a füstös lányhoz –, vedd ki a kezedet a zsebedből!

A lány nyelt egyet, és széttárta a karját.

Tally érezte, hogy egyszeriben mindenki az ő kegyetlen szépségét nézi, érezte a tömeg elképedését, ahogy tetoválásait nézik, melyek úgy hálózták be a bőrét, mint villódzó, fekete csipke.

– Nem akarlak bántani, de megteszem, ha nincs más választásom – fejezte be a letartóztatási szöveget.

– Nem lesz szükség rá – mondta a lány nyugodtan, majd tett egy mozdulatot a kezével, mindkét hüvelykujját felfelé fordította.

– Eszedbe ne jusson... – kezdte Tally, de később látta meg a lány ruhájába bevarrt kitüremkedéseket, olyan hevedereket, amilyen egy bungee dzsekin van, s amik most maguktól megmozdultak, összeszorulva a lány válla és combja körül.

– Füstös él! – sziszegte a lány.

Tally kinyújtotta a kezét...

...de abban a pillanatban, amikor a lány a levegőbe emelkedett, mintha egy kifeszített gumiszalagot engedtek volna el. Tally a semmibe markolt. Tátott szájjal bámult felfelé. A lány

még mindig emelkedett. A bungee dzseki akkumulátorát úgy megbuherálták, hogy álló helyzetből felfelé dobja.

De nem fog mindjárt egyenesen leesni?

Tally mozgást vett észre a sötét égen. Az erdő széle felől két légdeszka vágott a buli fölé. Az egyikén durva bőrökbe öltözött füstös állt, a másik üres. Amikor a lány felért a csúcsra, a fiú kinyúlt érte, és alig lassulva, az utas nélküli deszkára húzta.

Tally megborzongott, amikor felismerte a füstös fiú bőrből, kézzel készült kabátját. A lebegőgömb vakító fényénél különleges látásával észrevett egy, a fiú egyik szemöldökét kettéosztó sebhelyet.

David – gondolta.

– Tally! Nézz fel!

Shay utasítása felrázta dermedtségéből, és pillantását az újabb légdeszkákra irányította, amelyek éppen fejmagasságban száguldottak el a tömeg fölött. Észrevette, hogy zuhanásgátló karkötői érzékelik saját légdeszkája rántását, ezért behajlított a térdét, és felkészült, hogy felugorjon rá, ha majd odaér hozzá.

A tömeg egyre távolodott tőle, annyira megdöbbenek kegyetlen szép arca és a füstös lány hirtelen felemelkedése miatt, de a fiú, aki a lánnyal táncolt, megpróbálta elkapni.

– Ez itt egy különleges! Segítsetek megszökni nekik!

Lassan és ügyetlenül igyekezett megragadni Tally karját, mire ő kipattintotta a megmaradt fullánkot, és megszúrta vele a fiú tenyerét. A szúrás után visszarántotta a kezét, egy pillanatra értetlenül bámult rá, majd összerogyott.

Mire földet ért, Tally már a levegőben volt. Két kézzel a légdeszka tapadós szélébe kapaszkodva rúgta fel magát a felszínére, és testsúlyát használva azonnal meg is fordult.

Shay már a deszkán volt.

– Azt ott hozzad, Ho! – parancsolta, és az eszméletét vesztett csúf fiúra mutatott, miközben saját maszkja is porfelhővé vált, és eltűnt. – A többiek meg utánam!

Tally már előresietett, a fagyos szél élesen csapódott mezeten arcának, torkában vérfagyasztó csatakiáltás gyűlt, miközben több száz elképedt arc nézett fel rájuk a sör áztatta földről.

David a füstösök egyik vezetője volt, a legjobb fogás, amiben a pengék ezen a hideg éjszakán reménykedhettek. Tally alig tudta elhinni, hogy bemerészkedett a városba, de gondoskodni akart róla, hogy többé ne hagyja el azt.

Átszalomozott a villódzó lebegőgömbök között, majd kiszárgult az erdő fölé. Szeme gyorsan megszokta a sötétséget, és maga előtt csupán százméternyire észrevette a két füstöst. Alacsonyan repültek, megdöntötték a deszkát, mint a meredek hullámon lovagló szörfösök.

Jókora előnyük volt, de Tally légdeszkája a legjobb volt, amit a városban elő tudtak állítani. Nem adta fel, bár elülső éle hozzá-hozzáért a szél tépázta fákhöz, és apró szilánkokban verte le róluk a jeget.

Nem felejtette el, hogy David anyja volt az, aki feltalálta a nanókat, amiktől Zane agya olyan lett, amilyen. Azt sem, hogy David volt az, aki Shayt annyi hónappal korábban a vadonba csalta, majd elcsábította előbb őt, majd Tallyt, és bevetett mindent, hogy tönkretegye barátságukat.

A különlegesek nem felejtik el ellenségeiket. Soha.

– Most megvagy – mondta.

Vadász és zsákmány

– Oszoljatok szét! – mondta Shay. – Ne engedjétek őket visszakanyarodni a folyó felé!

Tally hunyorgott az arcába csapódó szélben, és nyelvével végigsimított éles fogai hegyén. Penge deszkája elől és hátul emelőpropellerekkel volt felszerelve, forgólapátokkal, amikkel a városon túl is repülhetett. A füstösök régimódi deszkái azonban kőként fognak lezuhanni, amint vége a mágneses hálózatnak. Ez van, ha valaki Odakint lakik: leégés, rovarcsípések és ócska technológia. El fog érkezni az a pillanat, amikor a füstösök kénytelenek lesznek a folyó felé menekülni, hogy a benne levő fémlerakódásra hagyatkozhatnak.

– Főnök? Szóljak a táborban, hogy erősítés kellene? – kérdezte Fausto.

– Túl messze van, hogy időben ideérjenek.

– És dr. Cable?

– Felejtsd el! – mondta Shay. – Ez pengeügy. Nem akarjuk, hogy az átlag különlegesek arassák le a babérokat.

– Főleg nem ezúttal, főnök – mondta Tally. – Az ott fent David.

Hosszú szünet következett, majd Shay pengeéles kacaja érkezett a hálózaton. A hangot hallva végigfutott a hideg Tally gerincén. – Az expasid, mi?

Tally a fogát csikorgatta a hidegben, s egy pillanatra újra nyomni kezdte a gyomrát a csúf idők minden kínos drámája. Valahogy a régi büntudat sosem múlt el teljesen.

– Nekem úgy rémlik, mintha a tiéd is lett volna, főnök.

Shay újra felnevetett.

– Nos, azt hiszem, mindkettőnknek van kiegyenlítetlen számlája. Ne hívj senkit, Fausto, bármi történjék is! Ez a srác a miénk.

Tally határozott arckifejezést öltött, de gyomrában ott maradt a csomó. Füstösben Shay járt Daviddal. De aztán megérkezett ő, David pedig úgy döntött, jobban kedveli, mire a csúfokra jellemző féltékenység és ragaszkodás szokás szerint mindent összezavart. Shay dühe az árulás miatt azonban azután sem múlt el teljesen, miután Füstöst a földdel tették egyenlővé, sőt, még akkor sem, amikor Shay és Tally mit sem sejtő üresfejűek lettek.

Most, hogy különlegesek, a régi viszályoknak már nem kellene számítaniuk. Davidet látva azonban Tally már nem volt annyira hidegfejű, és gyanítani kezdte, hogy mélyen eltemetve ugyan, de Shayben is ott lapul a düh.

Talán, ha elkapnák Davidet, azzal egyszer s mindenkorra véget ér a viszály kettejük között. Nagy levegőt vett, és előredőlt, hogy légdeszkáját felgyorsítsa.

A város széle egyre gyorsabban közeledett. Odalent a zöldövezetből hirtelen előváros lett, házsorokkal, ahol középzsépek nevelik picurjaikat. A két füstös leereszkedett az utca szintjére, és behajlított térddel és szélesre tárt karral cikcakkoztak a sarkokon.

Tally ráfordult az üldözés első kemény szakaszára, és ahogy a teste meghajolt és elcsavarodott, egyre szélesebben mosolygott. A füstösök általában így szoktak elmenekülni. Az átlag különlegesek, béna légautóikban csak egyenesen tudnak gyorsan haladni. De a pengék *különleges* különlegesek: minden porcikájukban olyan mozgékonyak, mint a füstösök, és pontosan ugyanolyan őrültek.

– Tapadj rájuk, Tally-wa! – mondta Shay. A többiek még mindig hosszú másodperces lemaradással jöttek a nyomukban.

– Nem gond, főnök – suhant Tally a keskeny utcákon, csupán egy méterrel a beton fölött. Szerencsére a középszépek ilyen későn sosem járnak kint az utcán, mert ha bárki belelépett volna az üldözésbe, a légdeszka ütése egy szempillantás alatt péppé változtatta volna.

A szűk átjárók nem lassították Tallyt az üldözésben. Saját füstös napjaiból emlékezett arra, David milyen jó is ebben, mintha légdeszkan született volna. A lány meg nyilván eleget gyakorolt a Rozsdás Romok, az ősrégi szellemváros sikátorai-ban, ahonnan a füstösök a városba tett kirándulásokra indultak.

De Tally most különleges volt. David reflexeit össze sem lehetett hasonlítani az övéivel, és a gyakorlat nem egyenlített ki azt a tényt, hogy David esetleges: olyan lény, melyet a természet rakott össze. Tallyt azonban arra készítették – vagy legalábbis alakították át –, hogy felhajtsa a város ellenségeit, és törvény elé állítsa őket. Hogy megmentse a vadont a megsemmisüléstől.

Gyorsított, és keményen bedőlt, lecsípve egy sötéten álló ház sarkát, összelapítva az ereszcsonát. David annyira közel volt, hogy Tally hallotta tapadócipőjének nyikorgását, ahogy megmozdult a deszkán.

Még néhány másodperc, és Tally leugorhat, megragadhatja, és addig forognak a levegőben, amíg zuhanásgátló karkötői egy vállízületrántó pörgéssel meg nem állítják őket. Ilyen sebességnél persze még az ő különleges teste is érezni fog egy kis fájdalmat, egy normális ember azonban száz véletlenszerű módon törhet darabokra...

Tally ökölbe szorította a kezét, de hagyta, hogy deszkája egy kicsit lemaradjon. Nyílt terepen kell megtennie. Elvégre

nem akarja megölni Davidet. Csak látni akarja megszelídítve, üresfejűvé változtatva, szépnek és tudatlannak, úgy, hogy egyszer s mindenkorra kitörlődjön az életéből.

– Itt vagyok, barátom! – suttogta.

– Lassíts egy kicsit, Tally-wa! – mondta Shay. – Várd meg, hogy elérjétek a városhatárt! Csak maradj a közelében!

– Oké, főnök! – Tally egy kicsit jobban lemaradt, elégedetlen, mert most már David is tudja, hogy ki követi.

Az üldözöttek hamarosan teljes sebességgel elérték az ipari övezetet. Mindannyian magasabbra emelkedtek, hogy elkerüljék a sötétben dübörgő, automatikus kamionokat, melyek narancssárga alsó világításukkal olvasták le az útjelzéseket, hogy eltaláljanak céljukhoz. A másik három penge szétseleedt Tally mögött, nehogy a füstösök visszakanyarodhasanak.

Tally vetett egy pillantást a csillagokra, és villámgyors számítással megállapította, hogy a menekülők még mindig távolodnak a folyótól, és a város széle felé, a biztos fogságba esés felé sűvítenek.

– Ez elég fura, főnök – jegyezte meg. – Miért nem a folyó felé tartanak?

– Talán eltévedtek. Ő is csak egy a sok közül, Tally-wa. Nem az a bátor srác, akire emlékszel.

Tally halk nevetést hallott a rendszerben, mire lángolni kezdett az arca. Miért tesznek úgy, mintha David még mindig jelentene számára valamit? Csak egy csúf a sok közül. És egyébként is, van benne némi bátorság, ha így bemerészkedik a városba... még akkor is, ha ez elég nagy marhaság.

– Talán a Gyalogösvény felé tartanak – vélte Fausto.

A Gyalogösvény egy nagy környezetvédelmi terület volt Rozogatelep túloldalán, olyan hely, ahová a középszépek kirándulni jártak, hogy úgy tegyenek, mintha odakint, a

természetben volnának. Vadnak látszott, de ha az ember elfáradt, bármikor összeszedhette egy légaútó.

Talán azt hitték, gyalog eltűnhetnek. Vajon David nem tud róla, hogy a pengék túl tudnak repülni a városhatáron? Hogy látnak a sötétben?

– Nyomuljak rájuk? – kérdezte Tally. Itt a gyárnegyedben már leránthatja Davidet a deszkájáról anélkül, hogy megölné.

– Lazíts, Tally! – felelt Shay határozottan. – Ez parancs. A hálónak vége, bármerre mennek is innen.

Tallynek ökölbe szorult a keze, de nem vitatkozott.

Shay régebb óta volt különleges, mint bármelyikük. Az esze annyira jól vágott, hogy gyakorlatilag önmagát változtatta különlegessé – legalábbis, ami az agyát illeti –, kitérve az üresfejségből azzal, hogy éles kést szegezett a bőréhez. És Shay volt az, aki üzletet kötött dr. Cable-lel, mégpedig olyan egyezséget, amely megengedte a pengéknek, hogy úgy rombolják le Újfűstöt, ahogy kedvük tartja.

Így hát Shay volt a főnök, és nem volt annyira rossz engedelmeskedni. Jobb volt, mint gondolkodni, mert attól az ember teljesen összezavarodhatott.

Megjelentek odalent Rozogatelep rendezett telkei. Csupasz kertek suhantak el alattuk, arra várva, hogy a későszépek tavaszi virágokat ültessenek beléjük. David és cinkostársa olyan mélyre ereszkedtek, hogy éppen csak a föld felszíne fölött suhantak, és alacsonyan is maradtak, hogy emelőiket minél jobban feltöltse a hálózat.

Tally látta, ahogy ujjuk összeér, amikor átugratnak egy alacsony kerítésen, és eltűnődött, vajon együtt járnak-e. David valószínűleg talált egy új fűstös lányt, akinek tönkreteheti az életét.

Ez tipikus: csúfokat toboroz, hogy elszöktesse őket, a lázadás ígéretével csábítva el a legjobb, legokosabb városi

gyerekeket. És mindig megvoltak a kedvencei. Előbb Shay, aztán ő...

Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, és emlékeztette magát arra, hogy a füstösök társasági élete teljesen érdektelen egy különleges számára.

Előredőlt, hogy így sarkallja gyorsabb repülésre deszkáját. A Gyalogösvény fekete foltja ott húzódott előttük. Az üldözésnek hamarosan vége.

A két füstös egy ugrással eltűnt a sötétben, a fák sűrűjében. Tally feljebb emelkedett, hogy átfésülhesse az erdő lombját, és a hold éles fényénél figyelte, hogy nem látja-e, merre haladnak. A távolban, a Gyalogösvényen túl terült el a valódi vadon, a Szabad teljes feketesége.

A fák koronája megborzongott, a füstösök két légdeszkája úgy süvített keresztül az erdőn, mint a szélrohám.

– Még mindig egyenesen mennek.

– Itt vagyunk közvetlenül mögötted, Tally-wa – felelt Shay.
– Akarsz csatlakozni hozzánk idelent?

– Persze, főnök – felelt Tally, és két kézzel eltakarta az arcát, amikor zuhantában a testét súroló ágak ölelésétől a lábától a feje búbjáig teleszóródott fenyőtűvel. Hamarosan leért a fatörzsek szintjére, és cikcakkban repült az erdőben, behajlított térddel és tágra nyitott szemmel.

A másik három penge utolérte, és egymástól száz-száz méter távolságban haladtak. Kegyetlen szép arcuk ellenségesen villant a reszkető holdfényben.

Előttük, a Gyalogösvény és a valódi vadon határán a két füstös már leszállóban volt, mivel deszkáik mágneses emelői alól elfogyott a fém. Kifaroló süllyedésük visszhangzott a bozótban, majd futás zaja hallatszott.

– Vége a játéknak – mondta Shay.

Tally légdeszkája alatt beindultak az emelőpropellerek, s a halk zúgás úgy terjedt a fák között, mint valami téli álmodó állat morgása. A pengék lassítottak, és néhány méterrel lejjebb ereszkedtek, miközben mozgást kerestek a látóterükben.

Tally gerincén kellemes borzongás futott végig. Az üldözézből bújócskázás lett.

Bár ez nem volt éppen fair játék. Ujjának egyetlen mozdulatára a kezében és az agyában levő chipek bekapcsolták Tally infravörös látását. A világ átalakult – a hóborította föld hideg kék lett, a fák halvány, zöld glóriát bocsátottak ki magukból –, minden tárgyat saját hője világított meg. Kitűnt néhány vörösen lüktető kisebb emlős, ahogy fejét ide-oda kapkodta, mintha ösztönösen tudná, hogy valami veszélyes van a közelben. Nem messze Fausto világított a levegőben, lázas, különleges teste élénksárga, Tally kezét pedig mintha narancssárga lángok nyaldosták volna.

A most lilának látszó sötétben azonban nem jelent meg semmi emberi méretű.

Tally homlokát ráncolva váltogatta az infravörös és a normál látásmódot.

– Hová tűntek?

– Nyilván van rejtőruhájuk – suttogta Fausto. – Különben látnánk őket.

– Vagy legalább a szagukat éreznénk – jegyezte meg Shay.

– Talán a fiúd mégsem annyira átlagos, Tally-wa.

– Mit csináljunk? – kérdezte Tachs.

– Leszállunk, és használjuk a fülünket.

Tally hagyta, hogy a légdeszkája leereszkedjen a földre. Az emelőpropellerek apró darabokra aprították az ágakat és száraz leveleket, mielőtt megálltak volna. Amikor a deszka

megállt, lelépett róla. A késő téli hideg azonnal felkészült tapadócipőjén.

Miközben arra várt, hogy a többiek deszkája is leálljon, lábujjait mozgatva az erdőt hallgatta, és nézte, ahogy az arca előtt gomolyog a lehelete. Ahogy egyre mélyebb lett a csend, mindenfelől apró, halk hangokat hallott, ahogy a szél rázta a fenyőtűket, aprócska jégküvelükben. A levegőben néhány madár szállt, hosszú téli álmukból felriasztott mókások siettek elásott mogyorójukért. A többi penge lélegzetvétele a bőrtennák kísérteties csatornáján keresztül érkezett el hozzá, a világtól elkülönülve.

De semmi olyan nem mozgott az erdő talaján, amit emberinek mondhattak volna.

Tally elmosolyodott. David legalább érdekessé teszi ezt az egészet azzal, hogy tökéletesen mozdulatlanul áll. A füstösök azonban még a teshőjüket álcázó rejtőruhában sem maradhatnak örökre mozdulatlanok.

Különben is Tally *érezte*, hogy ott van. A közelben.

Lehalkította bőrtennája hangerejét, kikapcsolva a többi penge zaját, és egyedül maradt az elcsendesült infravörös világban. Letérdelt, lehunyta a szemét, és egyik csupasz tenyerét a fagyos földre tette. Különleges kezében olyan chipek voltak, amelyek a legapróbb rezgést is megérezték, Tally pedig hagyta, hogy az egész teste figyelje a kóbor hangokat.

Volt valami a levegőben... valami zsongás, amit jóformán nem is lehetett hallani, inkább csak viszketés a fülében, mint valódi zaj. Ez, amit most már meghallott, ugyanolyan kísérteties jelenlét volt, mint saját idegrendszerének zúgása, vagy a fluoreszkáló fények sercegése. Számtalan, a csúfok és az üresfejűek számára hallhatatlan hang elért a különlegesen fülébe, és ez sokszor olyan furcsa és váratlan volt, mint az emberi bőr kanyarulatai és barázdái a mikroszkóp alatt.

De mi is lehetett pontosan? A zaj úgy halkult és fokozódott a szellőtől, mint a dallam, amit a város napenergia-vezetékeinek rendszere gerjeszt. Talán valamiféle csapda, egy drót, amit két fa között húztak ki. Vagy egy borotvaéles kés, amit olyan szögben tartanak, hogy pont szélirányban áll?

Tally továbbra is lehunyva tartotta a szemét, egyre koncentráltabban fülelt, és a homlokát ráncolta.

Most minden irányból csatlakoztak hangok az elsőhöz. Három, négy, majd öt magas hang szólalt meg, de együttesen sem voltak hangosabbak, mint egy kolibri száz méter távolságból.

Kinyitotta a szemét, és ahogy újra fókuszált a sötétben, hirtelen észrevette őket: egy apró mozgás öt emberi alakot rajzolt ki, szétszóródva az erdőben. Rejtőruhájuk jóformán tökéletesen beleolvadt a háttérbe.

Aztán azt is meglátta, hogy hogyan állnak – terpeszben, fél karjukat hátrahúzza, a másikat kinyújtva –, és azonnal rájött, mi az a hang...

Íjak, feszesre húzva, rajtuk a nyilak repülésre várnak.

– Támadás! – mondta Tally, de aztán rájött, hogy kikapcsolta a bőrtennáját.

Újraindította, ám ugyanabban a pillanatban elrepült az első nyíl.

Éjszakai csata

Nyilak süvöltöttek a levegőben.

Tally a földre vetette magát, és lelapult egy kupac jeges, lehullott tűlevélen. Az egyik nyílvevő olyan közel süvített el mellette, hogy megborzosolta a haját.

Húsz méterre tőle az egyik nyíl célba talált. Az elektromos zúgás, amelyet Tally hallott, olyan volt, mintha túlterhelt volna a rendszer, és éppen csak hallotta, hogy Tachs felnyög. Aztán egy nyíl eltalálta Faustót, akinek szintén hallotta a zihálását egy pillanatra, mielőtt megszakadt volna vele a kapcsolat. Négykézláb sietett a legközelebbi fa mögé, és két testet hallott a földre zuhanni.

– Shay – suttogetta.

– Elment mellettem – jött a válasz. – Láttam, hogy jön.

– Én is. Egyértelműen rejtőruhában vannak. – Tally felállt, és körvonalakat keresve a fák között, nekitámaszkodott a vastag fatörzsnek.

– És infravörösén is látnak – mondta Shay. A hangja nyugodt volt.

Tally lenézett az infravörös fényben vadul világító kezére, és nyelt egyet.

– Akkor ők tökéletesen látnak bennünket, de mi nem látjuk őket?

– Azt hiszem, nem vettem elég komolyan a fiúdat, Tally-wa.

– Talán, ha nem ment volna ki a fejedből, hogy a te fiúd is volt... – Valami megmozdult előttük a fák között, ezért elhallgatott. Tally egy új húrjának éles pattanását hallotta. Félreugrott.

A nyíl úgy állt bele a fába, mint egy sokkolóbot, és reszkető fényhálóval vonta be a fatörzset.

Négykézláb sietett el onnan, aztán begurult két összefonódott törzs közé. A keskeny résbe bepréselődve megkérdezte:

– Most mi a terv, főnök?

– A terv az, hogy szétrúgjuk a seggüket, Tally-wa – dorgálta meg halkan Shay. – Különlegesek vagyunk. Övék volt az első húzás, de attól még átlagosak. – Újabb húr pattant, mire Shay felnyögött. Tally az aljnövényzetben száguldó léptek zaját hallotta.

Amikor újabb húrok pendültek, Tally a földre vetette magát, de a nyilak abba az irányba mentek, amerre Shay visszavonult. Vibráló árnyak cikáztak az erdőben, amit elektromos kisülések zaja követett.

– Megint mellé – heherészett magában Shay.

Tally nyelt egyet, ahogy rémült szívverése zaján át próbált fülelni. Magában szitkozódott, amiért nem jutott eszükbe rejtőruhát, hajítófegyvereket, vagy bármi olyat magukkal hozni, amire ebben a pillanatban szüksége lenne. Nem használhatott mást, csak a kését, a körmeit, különleges reflexeit és az izmait.

A kínos az egészben az volt, hogy valamikor megfordult. Vajon tényleg a fák *mögött* bújt el? Vagy egy támadó egyenesen őt nézi, és teljes nyugalomban illeszti az újára a nyilat, hogy lelője?

Tally felpillantott, hátha kiolvashat valamit a csillagokból, de az ágak értelmezhetetlen mintákra darabolták az eget. Várt, és próbált lassan lélegezni, hogy megnyugodjon. Ha nem lóttek rá újra, biztosan nem látják.

Meneküljön? Vagy maradjon mozdulatlan?

A két fa közé beszorulva meztelennek érezte magát. A füstösök még sosem harcoltak így; mindig elmenekültek és

elbújtak, ha a különlegesek megjelentek. Penge kiképzése csupa nyomkeresésből és elfogásból állt; senki nem említett soha semmilyen láthatatlan támadókat.

Ekkor megpillantotta Shay forró, sárga alakját, ahogy óvatosan egyre távolodott a Gyalogösvény erdejében, magára hagyva őt.

– Főnök! – suttogta. – Talán segítségül kellene hívnunk néhány szabályos különlegest.

– Felejsd el, Tally! Ne merészelj kínos helyzetbe hozni dr. Cable előtt! Csak maradj ahol vagy, én meg kerülök egyet. Talán sikerül nekünk is bedobnunk egy kis rajtaütést.

– Rendben. De hogy fog az működni? Mármost ők láthatatlanok, nekünk meg még...

– Türelem, Tally-wa! És egy kis csendet kérek!

Tally felsóhajtott, majd kényszerűen lehunyta a szemét, és igyekezett a szívét halkabb dobogásra bírni. A felhúzott íjhúr zümmögését próbálta meghallani.

Nem messze a háta mögül remegő hang hallatszott. Egy feszésre felhúzott íj, beillesztett nyíllal, repülésre várva. Aztán egy újabb hang, majd még egy... de vajon ő a célpont? Lassan tízig számolt, a kilőtt nyíl süvítésére várva.

De nem jött.

Biztosan nem látják. Bár összesen öt füstöst számolt. Ha hárman lövésre készek, hol a másik kettő?

Aztán még Shay nyugodt, egyenletes légzésénél is halkabban meghallotta a túszőnyegen lépdelő lábak zaját. Túl óvatosak voltak, túl csendesek egy városi születésű esetlegeshez. Ilyen nesztelenül csak olyasvalaki tud mozogni, aki a vadonban született.

David.

Tally lassan, hátát felcsúsztatva a fatörzsön felállt és kinyitotta a szemét.

A léptek jobb felől egyre közeledtek. Tally óvatosan oldalmazott, hogy a törzs ott maradjon közte és a hang forrása között.

Merészen felpillantott, és elgondolkodott, hogy vajon az ágak elég vastagok-e ahhoz, hogy testhőjét elfedjék az infravörös optikák előtt. De semmiképp sem tudott volna úgy felmászni, hogy David meg ne hallja.

Közel volt... talán ha Tally előugrik és megszúrja, mielőtt a többi füstös lő. Elvégre csak csúfok, öntelt esetlegesek, akik már elvesztették meglepetés adta előnyüket.

Elfördította fullánkgyűrűjét, kipattintva egy frissen töltött tűt.

– Shay, merre van? – suttogta.

– Tőled tizenkét méterre – érkezett a válasz alig hallható sóhajtással. – Térdel, és a földet nézi.

Tally akár álló helyzetből is néhány másodperc alatt tudott tizenkét métert futni... vajon elég gyors célpont lenne a többi füstösnek ahhoz, hogy ne találják el?

– Rossz hírem van – lehelte Shay. – Megtalálta Tachs deszkáját.

Tally ráharapott az alsó ajkára, amikor rájött, hogy mi volt a célja a rajtaütésnek: a füstösök meg akarták szerezni a Különleges Körülmények egyik légdeszkáját.

– Készülj! – mondta Shay. – Indulok vissza feléd.

Alakja túlságosan is egyértelműen fénylett a távolban, de elég gyorsan mozgott, és elég messze volt ahhoz, hogy egy olyan lassú dolog, mint egy nyíl, eltalálhassa.

Tally újra lehunyta a szemét, és minden érzékét megfeszítve fülelt. Újabb lépteket hallott, hangosabbakat és esetlenebbeket Davidénél – az ötödik füstös a pengék egy másik deszkáját kereste.

Ideje volt tenni valamit. Kinyitotta a szemét...

Bosszantó zaj robajlott az erdőben: egy éppen beindított légdeszka emelőpropellerei, ahogy miszlikbe darabolt ágakat és fenyőtűket köpködnek.

– Állítsd meg! – sziszegte Shay.

Tally máris mozgásba lendült, a zaj felé rohant, amikor eszébe jutott, hogy az emelőpropellerek elég hangosak ahhoz, hogy ne hallja tőlük az új húrjának pendülését. A deszka előtte emelkedett fel, rajta egy fekete körvonalú alak, karjában élénksárga, élettelenül csüngő testtel.

– Magával viszi Tachsot! – kiáltotta. Még két lépés, és fel tud ugrani rá...

– Tally, vigyázz!

Hasra vetette magát, miközben egy nyíl tolla a levegőben pörögve hozzáért a vállához. A sercegő elektromos töltéstől égnek állt a haja. Amikor talpra ugrott, újabb repült el mellette, ő pedig csupán bízhatott benne, hogy nem jön több.

A deszka háromméteres magasságban volt, és lassan, inogva emelkedett a dupla teher alatt. Tally felugrott, miközben a propellerek tomboló szele egyenesen feléje fűjt. Az utolsó pillanatban elképzelte, hogy ujjait benyomja az emelőpropellerek közé – amitől az vér- és porcogóesőt köpne –, és elhatározása megingott. Ujjhegygel elkapta a deszka felületét, melybe alig tudott belekapaszkodni, de súlyától a deszka lassan közeledett a föld felé.

Szeme sarkából látta, hogy egy nyíl felé közelít, és egy vad mozdulatot tett a levegőben, hogy elkerülje, de nem bírta tartani magát. Előbb az egyik keze csúszott le, majd a másik...

Zuhanás közben egy második légdeszka hangja hasított bele a levegőbe. Még egyet elloptak.

Shay hangját hallotta a zajban:

– Dobj fel!

Tally guggolásba érkezett le a fenyőtűk forgószelében, és látta, hogy Shay sárgán fénylő alakja teljes erőbedobással rohan egyenesen felé. Összefűzte az ujjait, és derékmagasságban bakot tartott, felkészülve, hogy Shayt feldobja a deszkára, ami megpróbált újra felemelkedni.

Újabb lövedék repült Tally felé a sötétben, de ha leguggol, a nyíl Shayt találja el ugrás közben. Összeszorított foggal várta a kint, ahogy a sokkolóbot a gerincébe vágódik.

A deszka rotorjának a szele azonban láthatatlan kézként lenyomta a nyilat, amely így Tally két lába között ért földet, és ragyogó pókhálót robbantott szét a fagyos földön. Érezte az elektromosságot a párás levegőben, és az apró, láthatatlan ujjacskák játékát a bőrén, de a lábát szigetelte a tapadócipő talpa.

Aztán Shay súlya ránehezedett összefont kezére, Tally pedig egy nyögéssel, minden erejét megfeszítve felhajította.

Shay síkítva süvített a levegőben.

Tally félreugrott, lelki szemei előtt további, közeledő nyilak repültek felé. Átugrotta a még mindig zümmögő sokkolóbotot, majd megperdült, és a hátára esett.

Egy újabb nyíl repült el mellette, csupán centiméterekre az arcától...

Felpillantott: Shay felért a légdeszkára, amitől az vadul megingott. Az emelőpropellerek sivítottak a háromszoros terhelés alatt, Shay felemelte a kezét, hogy döfjön, de David sötét alakja odalökte felé Tachsot, így kénytelen volt elkapni az ernyedtet Shayt. Shay a deszka szélén táncolt, s igyekezett megakadályozni, hogy mindketten leessenek.

Aztán David egy hirtelen mozdulattal vállon ütötte Shayt egy kézi sokkolóbottal. Újabb szikrahálótól lett világos az éjszakai ég.

Tally talpra állt, és futva indult vissza a harcolók felé. A füstösök *nem* becsületesen harcoltak!

Felette, fejjel lefelé, élénksárga alak zuhant le a deszkáról... Tally ugrott egyet előre, és kinyújtotta a kezét. Ahogy az élettelen súly a karjába esett – a különleges csontok olyan kemények voltak, mint egy zsák baseballütő –, Tally elterült a földön.

– Shay? – suttogta, de Tachs volt az.

Felpillantott. A légdeszka most tíz méter magasságban állt a levegőben, reménytelenül elérhetetlen magasságban. Shay ernyedt alakja fura ölelésben tekeredett David rejtőruhát viselő testére.

– Shay! – sikoltott Tally, ahogy a légdeszka egyre magasabbra emelkedett. Ekkor meghallotta az új húrjának pattanó hangját, és megint a földre vetette magát.

A nyíl bőven elvétette, mert futás közben lőtték ki. Mindenfelé rejtőruhás alakok voltak, és egyre több deszka kelt zümmögve életre körülötte, ahogy a füstösök a levegőbe emelkedtek.

Eltekerte zuhanásgátló karkötőjét, de az nem reagált. Elvitték a különlegesek mind a négy deszkáját, Tally pedig úgy maradt a földön, mint valami eltévedt kiránduló az erdőben.

Hitetlenkedve csóválta a fejét. Honnan szedtek a füstösök rejtőruhát? Mióta lövöldöznek emberekre? Vajon hogyan vallhattak kudarcot egy ilyen egyszerű trükkel szemben?

Börtennáját ráállította a városi hálózatra, hogy felhívja dr. Cable-t, majd egy pillanatra elbizonytalanodott, amikor eszébe jutott Shay parancsa. Tilos a segítségkérés, bármi történetük is. Engedelmeskednie kellett.

Most mind a négy légdeszka a levegőben volt, emelőpropellereik narancssárgán izzottak a hőtől. Láta az öntudatlan Shayt David karjaiban, és egy másik különleges fénylő alakját, akit egy másik deszkán vittek el.

Elkáromkodta magát. Tachs még mindig a földön feküdt, vagyis Faustót is elkapták. Mindenképpen erősítést kell kérnie, de azzal parancsot szegne...

Jelzett a rendszer.

– Tally? – kérdezte egy távoli hang. – Mi történik arrafelé?

– Ho! Hol vagy?

– Figyelem a nyomkövetőiteket. Úgy kétpercnnyire – nevette. – Nem fogod elhinni, mit mondott nekem az a srác a buliban. Az, akivel a füstösöd táncolt.

– Ne törődj vele! Csak gyere gyorsan! – Tally az eget fürkészte, és kétségbeesetten figyelte, ahogy a pengék deszkái egyre magasabbra emelkednek a sötétben. Egy perc, és a füstösök egyszer s mindenkorra elmennek.

Túl késő volt ahhoz, hogy átlagos különlegesek odaérjenek, mindenhez késő volt...

Düh és elkeseredettség járta át Tallyt, és majdnem teljesen erőt vett rajta. David nem győzheti le! Ezúttal nem! Nem engedheti meg magának, hogy elveszítse a fejét.

Tudta, mit kell tennie.

Jobb kezének ujjait begörbítve, körmét belevájta bal karjának húsába. A bőrébe épített érzékeny idegek felsikoltottak, a fájdalom elöntötte a testét, túltöltve az agyát.

Aztán beállt a különleges pillanat, és jeges tisztánlátás váltotta fel a pánikot és a zavarodottságot. Zihálva szívta be a hideg levegőt...

Hát persze! David és a lány otthagyták a saját légdeszkájukat. Azoknak ott kell lenniük valahol a közelben.

Megfordult, és futva indult vissza a város felé, David szagát keresve, amire nagyjából még emlékezett.

– Mi történt? – kérdezte Ho. – Hogyhogy csak te vagy vonalban?

– Megtámadtak bennünket. Maradj csöndben!

Hosszú másodpercekkel később szagot fogott; David illata megmaradt a deszkán, amit ő polírozott és tuningolt, ahová az ő izzadságcseppje hullott az üldözés közben. A füstösök nem foglalkoztak azzal, hogy összeszedjék régimódi deszkáikat. Tally nem volt teljesen tehetetlen.

Csettintett, mire David deszkája felemelkedett a levegőbe a sietve rádobált fenyőtű takaró alól. Tally felugrott rá, de a deszka az emelőpropellerek segítségével nélkül bizonytalanul imbolygott. De Tally pontosan ilyet használt annyi hónappal ezelőtt, így hamar belejött.

– Ho, eléd megyek!

A deszka végigsüvített a város szélén, és ahogy az emelők rácsatlakoztak a mágneses hálóra, egyre jobban felgyorsult.

Tally felemelkedett a fák fölé, és a horizontot figyelte. A füstösök a távolban vibráltak, két foglyuk teste zsarátnokként izzott.

A csillagokra felpillantva szögeket és irányokat kalkulált...

A füstösök a folyó felé haladtak, ahol kihasználhatják a mágnesességet. Deszkánként két utassal minden lehetséges erőforrásra szükségük volt az emeléshez.

– Ho, irány a Gyalogösvény nyugati széle! Siess!

– Miért?

– Hogy időt spóroljunk meg. – Nem téveszthette szem elől a zsákmányt. A füstösök ugyan láthatatlanok, de a két foglyul ejtett különleges úgy fénylett, mint egy-egy infravörös irányfény.

– Oké, jövök – felelt Ho. – De mi is van pontosan?

Tally nem felelt. Úgy fordult meg a fák koronája felett, mint valami szlalomversenyző. Hónak nem fog tetszeni, amit Tallynek meg kell tennie, de nincs más választása. Shay volt az, akit David elrabolt. Itt volt az alkalom, hogy jóvátegye a sok régi hibát.

Hogy bebizonyítsa: tényleg különleges.

Ho már megérkezett, és ott várta a sötét erdőben, ahol a Gyalogösvény fái ritkulni kezdenek.

– Szia, Tally! – mondta, amikor a lány közeledett felé. – Miért ezzel a tragaccsal közlekedsz?

– Hosszú – felelt Tally, és bekanyarodva lefékezett mellette.

– Na persze. Volnál olyan kedves és elmondanád, hogy... – kezdte, majd amikor Tally lelökte a deszkájáról, ijedten felkiáltott, miközben lezuhant a sötétbe.

– Bocsi, Ho-la! – mondta, és átlépett a füstös deszkáról, majd a folyó felé fordította. Amikor átlépte a városhatárt, emelőpropellerei életre keltek. – Kölcsön kell vennem a járgányodat. Nincs időm elmagyarázni.

Újabb nyögést hallott, amikor Hót esés közben felfogták a karkötői.

– Tally! Mi a...

– Elkapták Shayt. És Faustót. Tachs a Gyalogösvényen van, és nincs magánál. Menj, és gondosodj róla, hogy ne essen baja!

– Mi van? – Ho hangja elhalkult, ahogy Tally széleseben távolodott a vadonban, és maga mögött hagyta a város hálózatismétlőit. Végignézett a látóhatáron. A két, távolban pislákoló infravörös úgy fénylett a távolban, mint két szem. Fausto és Shay.

A vadászat folytatódott.

– Megtámadtak! Nem figyelsz? – vicsorgott. – És Shay azt mondta, ne hívjuk dr. Cable-t. Nem akarunk semmiféle segítséget. – Tally biztos volt benne, hogy Shay kiborulna, ha a Különleges Ügyosztály rájönne, hogy a pengékből – dr. Cable különleges különlegeseiből – bolondot csináltak.

Egyébként is, egy század dübörgő légaútó csak arra lenne jó, hogy a füstösök tudják, követik őket. Ő viszont egyedül talán a közelükbe férkőzhet.

Előredőlt, hogy a kölcsönvett deszkából mindent kihoz-
zon. Ho tiltakozása egyre jobban elhalkult a háta mögött.

El fogja kapni őket. Öt füstös volt, és két fogoly, négy
deszkán. Kizárt, hogy teljes sebességgel mehessenek. Csak
arra kellett gondolnia, hogy mindannyian átlagosak, ő viszont
különleges.

Még mindig megvolt rá a lehetősége, hogy megmentse
Shayt, elkapja Davidet, és mindent rendbe hozzon.

Mentőakció

Tally alacsonyan és gyorsan repült, jóformán érintette a folyó felszínét, miközben mindkét oldalt a fák sötétjét vizslatta.

Hol lehetnek?

A füstösök nem járhatnak annyival előtte, hiszen csak néhány perc előnyük volt. De Tallyhez hasonlóan ők is alacsonyan repültek, a fák takarásában, extra energiát nyerve a kanyargó folyómeder ásványi üledékéből. Még Shay és Fausto testének különleges infravörös izzása sem törhetett át az erdő sötét leplén. Ez pedig baj volt.

Mi van, ha félreálltak, és elbújtak a fák között, hogy onnan nézzék, ahogy elhúz előttük? Lopott deszkáikkal a füstösök arra mentek, amerre csak akartak.

Tallynek kellett néhány másodperc fent a magasban, hogy letekinthesen. Csakhogy a füstösök is használtak infravöröset. Ahhoz, hogy egy pillantást vethessen rájuk anélkül, hogy elárulná magát, le kellett hűtenie a testét.

Lepillantott a talpa alatt zubogó sötét vízre.

Tudta, hogy nem lesz kellemes.

Megperdült, és megállt. A deszkája vége máris jeges vizet fröcskölt a karjára és az arcába, amitől megreszkettek a csontjai. A folyó sebesen zúgott, majdnem ki is áradt a hegyekből lefolyt, olvadt hólettől. Olyan hideg volt, mint azok a pezsgős-vödörök, amelyekre még üresfejű korából emlékezett.

– Csúcs – mondta bosszúsan, és lelépett a deszkáról.

Lábujjhegyen ért le, így alig fröccsent a víz, de a jeges hidegtől örületesen dobolni kezdett a szíve. Néhány másodperc

múlva vacogni kezdett a foga, és az izmai annyira összerándultak, hogy attól tartott, eltörik a csontjait. Lehúzta maga mellé a vízbe Ho deszkáját is, melynek emelőpropellerei hűlés közben gomolygó gőzt köptek.

Kínkeservesen elszámolt tízig. A végtelen hosszúnak érzett időben elátkozta Davidet meg a füstösöket, és azt is, aki a jég-hideg vizet feltalálta. A hideg beszivárgott a testébe, mélyen átjárta csontjait, bár idegszálai sikoltva tiltakoztak.

De aztán elérkezett a különleges pillanat. Olyan volt, mint amikor megvágta magát. A fájdalom addig növekedett, amíg már alig bírta elviselni... majd hirtelen megfordult. Ekkor a gyötrelém mélyéről furcsa tisztánlátás jött elő újra, mintha a világ tökéletesen értelmesen elrendezte volna önmagát.

Pontosan úgy, ahogy dr. Cable egyszer régen megígérte. Ez jobb volt, mint pezsgő. Tally minden érzékszerve lángolt, de az agya mintha külön életet élt volna, anélkül figyelte érzéseit, hogy letaglózta volna.

Nem átlagos volt, hanem átlagon felüli... jóformán nem is emberi. És az a feladata, hogy megmentse a világot.

Abbahagyta a számolást, és lassan, nyugodtan kifújta a levegőt, mire a vacogása fokozatosan abbamaradt. A jeges víz elveszítette hatalmát felette.

Újra felhúzódkodott Ho deszkájára, csontfehér ízületekkel markolva a szélét. Háromszor is meg kellett próbálnia, mire sikerült zsibbadt ujjaival elég hangosan csettintenie, de végül a légdeszka felemelkedett a sötét éjszakában olyan magasra, amennyire csak a lehűlt és néma mágneses emelők bírták. Ahogy a fák fölé ért, a szél úgy csapta meg, mint valami hideg lavina, de ügyet sem vetett rá, csak a csodásan tiszta lenti világot pásztázta.

Ott voltak – úgy nagyjából egy kilométerrel előtte. Deszkáik meg-megvillantak a víz felett, és egy infravörösben izzó

embert is megpillantott. Úgy tűnt, a füstösök lassan haladnak, alig mozognak. Talán pihentek, nem is tudva, hogy követi őket. De Tally számára olyan volt, mintha az ő jegesen fókuszált pillantása állította volna meg őket.

Hagyta, hogy a deszka visszaessen, hogy eltűnjön a szemük elől, még mielőtt testének melege átsugározna csuromvizes ruhájának hidegén. A jelmezként viselt kollégiumi egyenruha úgy tapadt rá, mint egy nedves gyapjútakaró. Levette a dzsekit, és hagyta beleesni a folyóba.

Deszkája zúgva kelt újra életre, és a maximális teljesítményt nyújtó propellerek méter magas hullámot hagytak a háta mögött.

Hiába volt egyedül öt ellen, ráadásul csuromvizes, és csontig átfagyott, a merüléstől kitisztult a feje. Érezte, ahogy különleges érzékszervei elemzik a körülötte levő erdőt, megérzései csúcsra járnak, agya a feje felett világló csillagokból kikalkulálja, pontosan mennyi idő alatt fogja utolérni őket.

A keze zsibbadt, de tudta, hogy más fegyverre nincs szüksége, bármilyen egyéb trükköt hoztak is magukkal a füstösök.

Felkészült a harcra.

Hatvan másodperccel később észrevette a folyó kanyarulata után rá váró magányos légdeszkat. Utasa nyugodtan állt, fekete körvonala egy különleges izzó alakját tartotta a kezében.

Tally pörögve állt meg, és tett egy kis kört, hogy szemügyre vehesse a fákat. Az erdő sötétlila háttere csupa alig kivehető forma volt, amiket megmozgatott a szél, de emberi alakokat nem látott.

Az előtte álló, a folyót eltorlaszoló fekete alakra nézett. Arejtőruha eltakarta az arcát, de Tally emlékezett arra, hogyan áll David a légdeszknán: hátsó lábát negyvenöt fokban tartva, mint egy zene kezdetére váró táncos. Érezte is, hogy ő az.

A karjában tartott parázsló alak nyilván a még mindig ájult Shay volt.

– Láttad, hogy követlek? – kérdezte Tally.

David a fejét rázta.

– Nem, de tudtam.

– Mi ez? Újabb csapda?

– Beszelnünk kell.

– Miközben a barátaid egyre jobban távolodnak? – Tally karja megrándult, de nem ugrott előre, hogy támadjon. Furcsa volt újra hallani David hangját: messzire szállt a rohanó víz felett, és némi idegességről árulkodott.

Tally rájött, hogy a fiú fél tőle.

Hát persze. De azért akkor is furcsa érzés volt...

– Emlékszel még rám? – kérdezte David.

– Szerinted? – kérdezett vissza Tally bosszúsan. – Akkor is emlékeztem rád, amikor üresfejű voltam. Nagy hatással vagy az emberre.

– Akkor jó – mondta David, mintha Tally bóknak szánta volna. – Akkor emlékszel arra is, amikor utoljára láttál. Rájöt-tél, hogy a város hogy zavarta össze az agyadat. Rákényszerítetted magad, hogy újra világosan gondolkodj, ne úgy, mint egy szép. És elmenekültél. Emlékszel?

– Emlékszem, ahogy a barátom ott fekszik egy kupac takarón, félig agyhalottan – mondta Tally. – Azoknak a piruláknak köszönhetően, amiket anyád eszelt ki.

Zane említésére David sötét alakja megremegett.

– Hiba volt.

– *Hiba?* Úgy érted, *véletlen* küldtél nekem azt a pirulát? David áthelyezte az egyensúlyát a deszkán.

– Nem. De figyelmeztettünk a veszélyeire. Elfelejtetted?

– Most már mindenre emlékszem, David! *Végre látok!*

Gondolkodása világos volt, különlegesen világos, nem zavarták meg csúf érzelmek és üresfejűség, hanem tökéletesen tudta az igazat a füstösök mibenlétéről. Nem forradalmárok, csupán önző alakok, akik életekkel játszanak, összetört emberek hagyva maguk után.

– Tally – könnyögött David halkán, de ő csak nevetett. Villanó tetkói vadul pörögtek, a jeges víztől és a dühtől élénk mozgásba lendültek. Agya pengeélesen fókuszált, és minden szívdobbanással egyre élesebben látta David körvonalait.

– David, ti városi gyerekeket raboltok el, *gyerekeket*, akik nem tudják, milyen veszélyes kint a vadonban. És szórakoztok velük.

David a fejét rázta.

– Én soha... soha nem akartam szórakozni veled, Tally. Sajnálom.

Válaszolni akart, de éppen időben vette észre, hogy David jelt adott. Nem volt több az ujja egyetlen apró mozdulatánál, de Tally agya annyira felpörgött, hogy ez az aprócska mozdulat a tűzijáték fényével világított számára a sötétben.

Tally figyelme azonnal minden irányba kiterjedt, a körülötte levő sötétséget pásztázva. A füstösök olyan helyet választottak, ahol a folyóból félig kiálló sziklától még hangosabban zubogott a víz, és elkendőzött minden halkabb hangot, ő azonban mégis megérezte a támadás pillanatát.

Egy másodperccel később szeme sarkából meglátta a közeledő nyilakat, egyet-egyét mindkét oldalról, mintha egy bogarat összenyomó két ujj lennének. Agya lelassította az időt. Mivel kevesebb, mint egy másodpercen belül odaérnek, a lövedékek túl közel voltak ahhoz, hogy leguggoljon, bármilyen gyorsan hajlított a volna is be a térdét. De Tallynek nem is volt szüksége a gravitációra.

Behajlított könyökkel felmarkolt a levegőbe, majd ujjait ökölbe szorította a nyílveaszők körül. Néhány centit csúsztak ugyan a tenyerében, és a súrlódástól égették, mint egy elhamvadó gyertya, de lendületüktől megfosztotta őket.

Hegyükben az elektronikus zúgás egy dühös pillanatig sercegett, elég közel ahhoz, hogy Tally mindkét orcáján érezze a hőt, majd a nyilak csalódottan kihunytak.

Még mindig farkasszemet néztek Daviddal, és a rejtőruhán át is látta, ahogy a fiúnak leesik az álla, és a víz zaján át is hallotta a csodálkozás halk moraját.

Tally élesen felnevetett.

– Mit tettek veled már megint, Tally? – kérdezte David remegő hangon.

– Megtanítottak látni.

David szomorúan csóválta meg a fejét, és a folyóba lökte Shayt, aki ernyedten esett előre. Arca keményen csattant a vízben. David megperdült a deszkáján, és sebesen távozva felfröcskölte maga mögött a vizet. A két íjász elősüvített a fák közül, és felbőgő deszkákon követte.

– Shay! – kiáltott Tally, de a mozdulatlan test már kezdett elmerülni, lehúzta a zuhanásgátló karkötő és a csuromvizes ruha súlya. Shay infravörösben látható színei kezdtek megváltozni a hideg vízben, a keze élénksárgáról narancsszínűre halványult. A gyors sodrás odavitte Tally alá, aki félredobta a kihunyt nyilakat, megperdült, és fejest ugrott a fagyos vízbe.

Fejvesztve tempózott néhányat, majd felbukkant a halványan fénylő test mellett, és kinyúlt, hogy elkapja Shay haját, kirántva fejét a vízből. Villanó tetkói alig mozogtak sápadt arcán, de aztán Shay megborzongott, és hirtelen köhögéssel kiürítette tüdejéből a vizet.

– Shay-la! – fordult meg Tally a vízben, hogy jobban megragadhassa.

Shay erőltlenül mozgatta a karját, majd megint vizet köhögött. Villanó tetkói azonban fokozatosan életre keltek, és ahogy a szívverése erősödött, egyre gyorsabban pörögtek. Arca egyre élénkebben világított az infravörös fényben, ahogy a vérkeringés elkezdte újra felmelegíteni.

Tally kicsivel odébb csúsztatta a kezét, küzdött, hogy mindkettejük fejét a víz fölött tartsa, és jelt adott zuhanásgátló karkötőjével. A kölcsöndeszka mágneses rántással felelt, amikor elindult feléjük.

Shay felnyitotta a szemét, és néhányat pislogott.

– Te vagy az, Tally-wa?

– Igen, én.

– Ne húzd már a hajamat! – köhögött megint Shay.

– Jaj, bocs! – szabadította ki ujjait a nedves tincsek közül. Amikor a légdeszka megbökte hátulról, egyik karját átvette rajta, a másikkal átkarolta Shayt. Mindkettejükön hosszan tartó remegés futott végig.

– Hideg a víz... – mondta Shay. Az ajka jóformán kék volt Tally infravörös fényében.

– Az egyszer tuti. De legalább magadhoz tértél tőle. – Sikerkült Shayt a deszkára emelnie, és felültetnie. Ott ült, kuporogva a szélben, miközben Tally a folyóban maradt, és felfelé bámult üveges szemébe. – Shay-la? Tudod, hol vagy?

– Felébresztettél, vagyis... aludtam? – Shay megrázta a fejét és lehunyta a szemét, hogy jobban tudjon koncentrálni. – A fenébe! Ezek szerint eltaláltak egy hülye nyállal.

– Nem nyállal. Davidnek sokkolóbot volt a kezében.

Shay a vízbe köpött.

– Csalt. Odavágtam hozzám Tachsot. – Homlokát ráncolva nyitotta ki újra a szemét. – Tachs jól van?

– Aha. Elkaptam, mielőtt a földre zuhant volna. Aztán David megpróbált elvinni téged. De visszaszereztelek.

Shay félmosolyt préselt ki magából.

– Ügyes vagy, Tally-wa.

Tally halvány, fázós mosolyt érzett az arcán.

– És mi van Faustóval?

Tally egy újabb sóhajjal húzódkodott fel a deszkára, aminek propellerei beindultak a súlyától.

– Őt is elvitték. – Végigpillantott a folyón, de nem látott semmit, csak sötétséget. – És gondolom, mostanra már meszsze járnak.

Shay remegő, vizes karral ölelte át Tallyt.

– Ne aggódj! Kiszabadítjuk. – Zavarodottan pillantott le. – És hogy is kerültem a folyóba?

– Kirepültek fölé, és téged használtak csalinak. Engem is el akartak kapni. De túl gyors voltam, ezért David belelökött téged, gondolom, hogy elvonja a figyelmemet. Vagy talán időt akart nyerni a többi füstösnek, azoknak, akik Faustót vitték, hogy elmenekülhessenek.

– Hmm. Ez azért kissé sértő – jegyezte meg Shay.

– Mi?

– Hogy én voltam a csali, nem Fausto.

Tally vigyorogva szorította még szorosabban magához Shayt.

– Talán biztosabbak voltak benne, hogy érted megállok.

Shay szája elé tett kézzel köhögött.

– Ha elkapom őket, azt fogják kívánni, bárcsak inkább egy szikláról dobtak volna le. – Nagy levegőt vett, mire végre kitisztult a tüdeje. – Azért muris. Nem jellemző a füstösökre, hogy valakit jeges vízbe dobjanak, amikor nincs magánál. Érted, mire gondolok?

Tally bólintott.

– Talán kezdenek kétségbeesni.

– Lehet – borzongott meg újra Shay. – Olyan, mintha attól, hogy a természetben élnek, rozsdásokká változnának. Elvégre íjjal és nyállal embert lehet ölni. Valahogy jobban kedveltem őket olyannak, amilyenek eddig voltak.

– Én is – sóhajtott Tally. Metsző dühe kezdett enyhülni, utána viszont a kedve olyan ázott maradt, mint a ruhája. Bármennyire igyekezett is rendbe hozni mindent, Fausto még mindig nem volt meg, és David is elmenekült.

– Mindenesetre kösz, hogy megmentettél, Tally-wa.

– Semmiség, főnök – fogta meg Tally barátnője kezét. – Akkor... most kvittek vagyunk?

Shay felnevetett, átölelte, és széles mosolyától kivillant minden egyes hegyes foga.

– Neked és nekem nem kell azzal foglalkoznunk, hogy kvittek vagyunk-e, Tally-wa.

Tallyt elöntötte a melegség, ahogy mindig, amikor Shay elmosolyodott.

– Komolyan?

Shay bólintott.

– Éppen eléggé lefoglal az, hogy különlegesek vagyunk.

Hóval a rajtaütés helyszínén találkoztak újra. Sikerült magához térítenie Tachsot, és értesítette a többi pengét. Húszpercnnyire voltak, extra deszkákat hoztak magukkal, és boszszúért kiáltottak.

– Ne aggódjatok azon, hogy hogyan fogunk egyenlíteni. Nemsokára meglátogatjuk a füstösöket – mondta Shay. Éppen csak az egyetlen bökkenőt nem említette a tervvel kapcsolatban: senki sem tudta, hol van Újfüstös. Sőt, azt sem tudta senki, hogy létezik-e egyáltalán. Amióta lerombolták az eredeti Füstöst, lakói egyfolytában költöztek. És most, hogy volt

négy vadonatúj légdeszkájuk a Különleges Körülményektől, még nehezebb lesz megtalálni őket.

Miközben Shay és Tally kifacsarta a ruháját, Ho és Tachs a Gyalogösvény sötétjében kószáltak, árulkodó nyomokat keresve. Hamarosan rábukkantak a légdeszkára, amit a füstös lány hagyott ott.

– Ellenőrizd a töltését annak a vacaknak! – utasította Shay Tachsot. – Legalább megtudjuk, milyen messzire kellett repülniük, hogy idejussanak.

– Jó ötlet, főnök – mondta Tally. – Elvégre éjszaka a nap-
elemek nem töltődnek fel.

– Na, ja. Komolyan zseniálisnak érzem magam – mondta Shay. – De a távolság nem sokat árul el. Ennél többre van szükségünk.

– Van is több infónk, főnök – mondta Ho. – Ahogy azt Tallynek is megpróbáltam elmondani, épp mielőtt lelökött volna a deszkámról, beszéltem azzal a csúf sráccal a bulin. Azzal, akinek a füstös lány a nanókat adta. Még mielőtt átadtam volna őt az öröknek, sikerült egy kicsit megijesztenem.

Tally nem kételkedett benne. Ho villanó tetkői között volt egy démonarc, amit a saját arcvonásaira rajzoltatott, s melynek vérvörös vonalai a pulzusa ütemére változtatták arckifejezését.

Shay felhorkant.

– Az a kis taknyos tudta, hol van Újfüstös?

– Dehogy. De azt igen, hogy hova kellett volna vinnie a nanókat.

– Hadd tippeljek, Ho-la! – mondta Shay. – Szépújhelyre?

– Naná! – emelte a magasba a nejlonzacskót. – De ezeket nem csak úgy akárkinek szánták, főnök. Ezeket a krimeknek vitték volna.

Tally és Shay összenézett. A pengék legtöbbször eredetileg, még szép korukban krim volt. A klikk legfőbb célja a bajkeverés volt: úgy viselkedtek, mint a csúfok, ki akarták játszani a defektusokat, és nem engedték, hogy Szépújhely felületessége kiradírozza az agyukat.

Shay vállat vont.

– A krimek irtóra menők mostanában. Több százan vannak – mosolyodott el. – Amióta mi ketten, Tallyvel, híressé tettük őket.

Ho bólintott.

– Hékás, én is az voltam, emlékszel? De az a csúf kölyök egy nevet is mondott, valakit, akinek személyesen kellett volna átadnia.

– Ismerjük? – kérdezte Tally.

– Aha... Zane. Azt mondta, a nanók Zane-nek kellene.

Scott Westerfeld: Különlegések

A Különleges Körülmények Ügyosztálya: ezektől a szavaktól Tallyt taszító, lázadó csúf napjai óta kiveri a víz. Régen a Különlegések csupán fenyegető szóbeszédként léteztek, félelmetesen szépét, veszélyesen erőset, és lélegzetelállítóan gyorsat is jelentve.

Egy hétköznapi Szép leélheti az életét úgy, hogy soha nem találkozik Különlegessel.

Tally azonban sosem volt hétköznapi.

Most pedig egyik napról a másikra maga is közéjük tartozik: feltuningolt harci gépezet, melynek célja, hogy a Csúfok nyugton, a Szépek pedig bután maradjanak. Az erő, a sebesség, és gondolkodásának gyorsasága és tisztasága jobb érzés, mint bármi, amire Tally vissza tud emlékezni. Általában.

Azonban szívének egy aprócska csücske még mindig emlékszik valami többre. Ezt mégis könnyű elhessegetni, amíg Tallynek fel nem ajánlják a feladatot, hogy irtsa ki véglegesen Újfüstös lázadóit. Végül nincs más választása: hallgatni kénytelen arra az apró, halk szívdobbanásra, vagy véghezvinni a feladatot, melyre beprogramozták.

Akárhogy dönt is, Tally világa soha többé nem lesz már a régi.

 Könyvmolyképző

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 332 3

9 789632 453323